

— Нищо му нѣма. Ако утре му дадешъ едно червено яйце, страхътъ му ще изчезне.

И като се поклони, Д-ръ Га напустна заешката дупка.

— Ахъ, Боже! — въздъхна Зайка. — Откъде да ти взема червено яйце, болно мамино момченце!

— Мамо, — обади се Лъвъ безъ опашка, — азъ ще намѣря едно червено яйце. Ти само ми кажи при кого да ида!

— При кокошката, Лъвчо! Само тя може да помогне на братчето ти.

Лъвъ безъ опашка размаха предната си лапичка и напустна заешката дупка. Затече се между дърветата. Извървѣ цѣлата гора, излѣзе на открито поле. Тамъ пасѣше едно магаре.

— Туй нѣщо трѣбва да е кокошката! — помисли си Лъвчо и се провикна:

— Хей, кокошко, по колко продавашъ яйцата?

— Я си върви по пѣтя, не виждашъ ли, че не съмъ кокошка?

— Ами какво си?

— Азъ съмъ Лъвъ въ магарешка кожа.

— А кжде живѣе кокошката?

— Въ курника.

— Кжде е курникътъ?

— Не обаждамъ.

— Ще кажешъ, азъ заповѣдамъ! — тропна съ кракъ зайчето.

— Че кой си ти, дето ми заповѣдвашъ?

— Азъ съмъ Лъвъ безъ опашка.

— Щомъ като си Лъвъ безъ опашка — прекланямъ глава, ще кажа. Курникътъ се намира тамъ, кждето показва опашката ми.

Потегли зайчето по оня пѣтъ, по който му сочеше магарешката опашка. Вървѣ, вървѣ, вървѣ, найсетне по мръкнало стигна въ едно село. Месечината бѣше изгрѣла, а селянитѣ спѣха дълбокъ сънъ. Лъвчо се озърна насамъ-нататъкъ и се намъкна презъ отворената вратня на най-крайния селски дворъ. Пристѣпи тихичко. Най-напредъ съзрѣ курника. Подъ него се бѣше настанила неговата горска кака — лисицата. Тя ровѣше усърдно дупка подъ заключената врата на птичата спалня.

— Какво правишъ тука? — попита зайчето.

— Ровя дупка.

— Защо ти е?

— Вжтре зли хора сж заключили една затворничка. Искамъ да я освободя.

— Колко си добра! — продума зайчето, — това ли е курникътъ?

— Не е това. Курникътъ е тамъ предъ кжщата. Видишъ ли оная мъ-

